

Aicinājums uz attiecību kopšanu ģimenē — visi uz ģimenes dienu!

Otrajā Maija svētdienā Baznīcas gadā ir Ģimenes diena, parasti tad ir māmiņu sveikšana, ziedi un mīļi vārdi. Šī diena uzsver māmiņas lomā ģimenē, jo no viņas visbiežāk ir atkarīgs pavarda siltums, mīlums un lab-sajūta ģimenē. Taču ceturtais Dieva bauslis runā arī par visu ģimeni kopumā — „tev būs tēvu un māti godāt, lai tev labi klājas un tu ilgi dzīvo virs zemes”. Šī diena patiesībā ir aicinājums katram ģimenes loceklim būt sava vārda cienīgam. Bērniem — klausīt un cienīt vecākus, vecākiem būt labiem un gādīgiem un mācīt bērniem dievbijību. Visbiežāk tieši

māmiņa vai vecmāmiņa ir tās, kas nodod garīgās tradīcijas — iemāca bērniem jau bērnībā „Tēvreizi”. Ja ir kas labs sabiedrībā, tad tas sākas ģimenē. Tāpat arī otrādi — ģimeņu problēmas var atstāt smagu iespaidu uz sabiedrības garīgo veselību.

Šī diena mums atgādina arī par patieso mūsu katra labklājības pamatu — ģimeni. Jo dzīves labklājību nevar mērīt tikai naudas vienībās. Nosacījums ir savstarpēja cieņa starp vecākiem un bērniem, kungiem un kalpiem.

Ieteikumi mīlumam ģimenē:

Pasaki savai Māmiņai cik ļoti Tu viņu mīli!

Mīli Dievu un cieni ikvienu cilvēku.

Esi paklausīgs savam Tētim :)

Atceries, ka vecāki ir Tie, kas Tevi ļoti mīl.

“Sinēpju Graudiņa” adrese:

www.llelb.lv

Mazā pils ielā 4, Rīga LV-1050, Latvija.
e-pasts: svetdienasskola@lutheran.lv
Redaktors Ivars Jēkabsons.

Svētdienas skolu nozares vadītāja Ilze Gulbe.

Teksta korektore Elmīra Cature.

Mākslinieks-maketētājs Raivo Jutāns.

..ticība ir kā sinēpju graudiņš. (Mateja ev. 17:20.)

LELB SVĒTDIENAS SKOLU NOZARES IZDEVUMS # 4

MAIJS, 2007

Reiz kāds virs jūras krastā atrada pulksteņi. Viņš to pielika pie auss un secināja — vēl tikšķ. Hmm... — viņš nodomāja. Kam tas varētu piederēt?

— Kādam kokam? Nē... pulksteņi kokas neaug.

— Varbūt kādai zivij? Nē... Zivis pulksteņus nenēsā.

— Varbūt kādam zveram? Nē, nē, zvēri pulksteņus netāisa.

Nu pareizi taču, te jābūt kādam cilvēkam, jo cilvēki tāisa pulksteņus. Un viņš gāja un meklēja, un atrada vispirms smiltis pēdas un tad atrada arī cilvēku. Un viņi kļuva labi draugi. Jo labi cilvēki atdod un palīdz atrast pazaudēto. Tā patiešām izvērtās par jauku dienu. Par īstu un priecīgu svētdienu. Pazaudētais bija atrasts!

Kā sacīja gudrais Zālamans:

„Katrai lietai ir savs nolikts laiks, un katram īstenošanai paredzētam nodomam zem debess ir sava stunda. ...

Savs laiks raudāt, un savs laiks smieties; savs laiks sērot, un savs laiks diet. ...

Savs laiks ir kō meklēt, un savs laiks kō pazaudēt. ...”

(Zālamans mācītājs 3:1, 4, 6)

Bet kam pieder pasaule — Zeme, mēness, zvaigznes un mēs visi kopā?

Kas to visu te ir nolīcis visuma jūrā?

Dievs!

Jā, patiešām, raugoties uz visu dabu tāpat kā uz pulksteņi jūrmalā, mēs varam

atrast to, kas ir aiz tā visa un kam tas viss pieder. Tas ir Dievs, visa Radītājs! Bibēlē ir sacīts, ka Dievs visu ir radījis sešās dienās un tad septītajā dienā Viņš atpūtās. Un arī cilvēkam Dievs nolika tāpat strādāt un atpūsties.

Kā tu domā — vai dzīvē visam pietiek laika?

Atbildes te var būt dažādas. Es domāju, ka bērniem biežāk laiks paliek pāri. Un tad aiz gara laika tiem nav, kō darīt, un kļūst garlaicīgi. Bet, jo tu cilvēks kļūsti lielāks, jo biežāk aizņemts un biežāk apzīnies savus pienākumus pret sevi un citiem. Tad dzird mamma un tētus sūdzamies, ka nav laika, nav laika. Taču Zālamans savā Dieva dotajā gudrībā mūs mierina, ka visam ir savs laiks. Dievs mums ir paredzējis tādu dzīvi, lai laiks pietiktu visam — gan paēst un padzerties, gan spēlēties ar draugiem un atpūtai, gan dažādiem darbiem un mācībām, gan dažādiem priekiem un bedām.

Bet saki — vai ir tādas lietas, kō noteikti nevaradzētu aizmirst?

Te noteikti mēs katrs varētu nosaukt dažādus pienākumus un mīlākās nodarbības. Es, piemēram, negribētu aizmirst pabarot savu mājdzīvnieku vai aplaistīt puķīti podiņā, lai tie justos labi un neietu bojā.

Bet kā ir ar Dievu? 3. bauslis mums māca neaizmirst Dievu, lai mūsu dvēseles neietu bojā.

Krusttēvs Ivars.

"Uz baznīcu." Martas Martinsons zīmējums no Straupes draudzes svētdienasskolas.

Mūsu latviešu rakstniece Anna Brigadere raksta, kā mazā Annele reiz nevarēja izdomāt, kāpēc vienudien ir tā kā nevienā citā:

„Šodien tēvs un māte ir citādāki nekā vakar un aizvakar...

Annele domā. Izdomā. Tas tāpēc, ka šodien svētdiena. Mežs, puķes, zilā debess ir svētdiena, tēvs un māte ir svētdiena. Viņu rokas ir svētdiena. Viņu rokās nav darba. Viņu kājās nav steigas. Viņu mutēs nav: „Nu, nu, bērns, ej no kājām! Nav vaļas!” Mātes rokas ir pavisam klusas, saliktas kopā. Viņas skats vēl nav atgriezies no debesu dziļuma. Viņas lūpas kust. Viņa runā ar kādu. Ne ar Anneli? Ar ko tad viņa runā? Nu jau ar vārdiem. Viegli šūpodamies, kā viņi lēnajā upē, pār kuru viņi šorīt

pārgāja pāri, tā iet viņas vārdi:

„Tas Kungs ir mans gans, man netrūks nenieka.

Viņš man liek ganīties zālainās ganībās.

Viņš mani vada pie skaidra ūdens.” (Psalms 23:1–2)”

Lūk, svētdiena kādas mazas meitenes dzīvē; tā ir citādāka nekā ikdienas darbu steiga. Laika pietiek. Nav steigas. Laiks veltīts tam, ko nekādi nedrīkst aizmirst — Dievam, ģimenei un mīlestībai.

Vārdu sakot, Dievs Savā trešajā bauslī mums māca: “Tev būs svēto dienu svētīt.”

Dievs grib, lai mēs atpūstos un sakrātu spēkus nākamās nedēļas darbiem, jo cilvēks nevar bez atpūtas. Dievs katru nedēļu grib mums iedot vienu brīvdienu. Dzīvē ziemžēl ir cilvēki, kas grib tikai strādāt un nemāk atpūsties. Un ir cilvēki, kas negrib strādāt, bet grib visu laiku tikai slinkot.

Dievs grib, lai arī mēs dzīvē priecātos un svinētu svētkus. Jo svētdienā Kristus uzcēlās no kapa un Viņš uzveica grēku un nāvi, lai mēs dabūtu grēku piedošanu un kopā ar Kristu dzīvotu mūžīgai dzīvei. Jēzus tieši svētajā dienā daudzus mācīja, dziedināja un iepriecināja.

Dievs grib, lai mēs šajā dienā būtu kopā un klausītos Dieva vārdu, lai atgrieztos no grēkiem un lūgtu svētību visai tālākai dzīvei un lai pateiktos Viņam par visu. Tas ir aicinājums uz draudzi un baznīcu.

Kā Mārtiņš Luters savā „Mazajā katehismā” mācīja:

Mums būs Dievu būties un mīlēt, ka Dieva vārda sludināšanu un Dieva vārdus nenicinām, bet tos turam svētus, labprāt klausāmies un mācāmies.

Kā tu, mīļo „Sinepju Graudiņa” lasītāj, pavadi savu svētdienu? Vai šajā dienā tev ir laiks un vieta Dievam? Vai Tu klausies Dieva vārdus Bībelē un apmeklē dievkalpojumu vai svētdienas skolu?

Padomāsim un palīdzēsim mūsu Henrijam izvēlēties, kurp būtu pareizāk svētdien doties!

Šajā avīzītes numurā mēs noslēdzām pirmo trīs baušļu aplūkojumu. Par tiem vēl varētu daudz stāstīt. Pie šiem jautājumiem mēs vēl tā vai citādi atgriezīsimies.

- 1. bauslis mācīja par uzticību un uzticēšanos.**
- 2. bauslis mācīja pieklājīgi ar Dievu un par Dievu runāt.**
- 3. bauslis mācīja veltīt Dievam laiku.**

Taču, galvenais, šie baušļi mācīja mīlēt Dievu. Šajos baušļos Dievs grib mums iemācīt kā būt labos draugos ar Viņu.

